Ч. 42 Пятниця 23 лютого (6 марця) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

В Палаті послів веде ся тепер дебата буджетова над етатом міністерства фінансів. На послїднім засїданю Палати підчас сеї дебати була найважнїйшою бесїда міністра фінансів, дра Біліньского, котрий показав нею, в який спосіб думає розвивати свою дїяльність фінансову. Бесїдник говорив о реформі податковій, о податку від горівки і пива, і о угодї з Угорщиною.

Реформа податкова.

Міністер фінансів сказав насамперед, що правительство старає ся о то, щоби проєкт реформи податкової в догіднїй порі предложити Палатї і єго залагодити. Правительство признає вповні социяльне значінє такої реформи і зазначило вже свою прихильність для неї. Давнїй проєкт уложено в дусї бажань комісиї. Теперішнє правительство хотїло єго в дечім обмежити, але коли побачило, що через то реформа була би утруднена, то відступило від того обмеженя, а особливо що бажано 15-процентового опусту. В звязи з тим стоїть опуст податку ґрунтового. І в сїй справі зробило правительство уступку, бо згодило ся на півтора міліона опусту. Правительство єсть сьвідоме того, що буде мусїло приступити до більшої акциї в користь рільників. Але така акция мусить зазначити ся фінансово в якімсь капіталї і вимагає длятого відповідного опроцентованя маючого ужити ся капіталу. Коли правительству відбере ся доходи, то тогди трудно, щоби оно могло ужити якийсь капітал в користь рільників. Не треба забувати, що і опусти з причини нещасть елементарних мають для податників і держави також якесь значінє фінансове. — Що-до соли для худоби, то заявив міністер, що імовірно в кождім повітї треба буде установити трафіки.

Що-до належитостий екзекуцийних, то правительство думає при нагодї реформи виборчої залагодити також побір і стягане податків. При сїй нагодї буде можна залагодити також справу відшкодованя громад. Але то все можна буде аж тогди залагодити, коли Палата ухвалить реґорму податкову.

Що-до належитости при переношеню власности менших властителїв, то міністер єсть тої гадки, що при переношеню і межи живими треба зробити якусь пільгу, та що й при податку спадковім треба завести проґресию.

Угода з Угорщиною.

При угодї з Угорщиною — казав п. Міністер — суть міродайними три точки. Австрийский парлямент і австрийске правительство мусять мати на оцї передовсїм економічні інтереси нашої держави. Другою точкою суть знов оправданї інтереси другої половини держави. Треба отже старати ся погодити обі тї ґрупи інтересів. Тепер же приходить ще й третя точка, а то безконечно важні інтереси цїлої держави, інтереси обох половин для удержаня спільности союзів митових і торговельних. То суть так важні інтереси, що ніяка з обох половин держави, анї парляменти яко цїлість, анї правительства не можуть пастанати на роздїл обох половин. — Правительство австрийске не думає о нїчім, як лиш о своїм обовязку погодити інтереси австрийскої половини держави з інтересами угорскої половини.

Битва під Адуою.

Аж тепер надходять докладнїйші вісти о поражцї італїяньскої армії в Африцї а з них виходить, що поражка та єсть далеко страшнїйша, як то в першій хвили могло здавати ся. Показує ся, що Італїя запутала ся в Африцї у війну, котрої наслїдки трудно нинї предвидїти, і що она воюючи з Абесинцями, веде рівночасно тайну війну з Францією і Росією.

Абесинцї лагодили ся вже від давна до війни. Ще минувшої осени, незадовго по тім, як вернула абесиньска депутация з Петербурга, розійшлась була чутка, що Абесинцї зброять ся. Головний командант італїяньскої армії в Африцї, ґен. Баратієрі, дав тогди знати свому правительству, що чутка о тім єсть лиш пустим вітром, бо єго „шпігуни“ донесли єму, що король Менелик і Абесинцї зовсїм і не думають о війнї. Тимчасом по якімсь часї виступив Менелик против Абесинцїв зі стотисячною армією і поволи розпочинала ся війна. Баратієрі зажадав помочи, але Італїя не конче спішила ся. Коли ще в Італїї радили над тим, кілько войска виcлати до Африки, наспіла вість, що Абесинцї побили один віддїл італїяньского войска під Амба-Аладжі. По тім наступила облога міста Макале, де замкнула ся була італїяньска залога під командою полковника Ґаллїяно. Маленька

---

25)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Тимчасом чужинцї приїхали близше. Верблюд оправдав зовсїм то ожидане, яке викликав здалека. Нїхто з тих многих посторонних людий, що були коло жерела, не бачив ще більшого і красшого. Великі чорні очи, мягкий як шовк, білий красний волос, — сильні а все-таки хороші ноги — всї тї єго прикмети визнали ся ще лїпше при тім шовковім шатерци, вишитім золотом, яке він нїс на своїм хребтї, а срібні дзвіночки на єго шиї дзвонили за кождим єго легким кроком. Але що то за чоловік і тї жінки під шатерцем? — Всї споглядали на них цікаво. Коли то був князь або якийсь король, то пора була тому винна, а не люди, що єго не пізнали. Коли було дивити ся на то єго лице, що єму потягнуло ся і запало ся і котре виглядало з під турбана, а своєю краскою подобало на мумію, так, що по нїм годї було пізнати, якої він народности, то мало ся доказ, що жите чи то людий знаменитих чи бідолахів має однаковий конець. Чого єму можна було найбільше завидувати, то того шалю, котрим він був обвинув ся.

Невіста, що сидїла коло него, була як би в хмарах заслон та мережок. Повисше ліктів мала на руках обручики, котрі виглядали як би змиї, що звинули ся в колїсце, впрочім рамена не були вкриті і показували незвичайну, природну повабність. Руки у неї були маленькі і такі делїкатні як у дитини. Одна з них спочивала на підставі шатра і видко було на нїй перстенї на пальцях, котрих кінчики сьвітили ся як перловина. На голові мала сїтку, нїби чипчик з коралїв і монет, з під котрої було видко таке чорне, що аж нїби синяве волосе. З високого свого сидїня споглядала она спокійно на людий, нїби так дуже придивляла ся, що й не видїла тої цїкавости, з якою на ню люди дивили ся. Але що найдивнїйше, і що навіть здавало ся бути проти звичаю женщин великого роду виступаючих публично, то було то, що лице у неї не було заслонене. А личко єї було незвичайно повабне, дуже молоденьке і кругляве. Оно не було біле як у Грекинь, не смаглявe як у Римлянок, анї не жовтаве як у Ґаллїйок, скорше здавало ся, що то сонце десь над горішним Нїлем надало єму ту краску, що здавало ся, як би кров сьвітила ся з під шкіри. Від того, що єї повіки після дуже давного звичаю на Всходї були помальовані на чорно, здавали ся єї великі очи ще більшими. Легко відхилені, як кармазин червоні губочки показували рядки ясно-білих маленьких зубів. Коли додати до того ще й повабність єї постави, то можна справедливо сказати, що она була така красна як царівна.

Мов би вже досить надивила ся на людий і на се місце, звернула ся до провідника, Етіопця, хлопа як дуб. Він підвів верблюда близше жерела і зробив так, що верблюд приклякнув. Она подала єму чарочку, котрою він мав набрати води з долївки. В тій же хвили перервав тишину гуркіт воза і тупіт коний. Зробив ся крик і люди почали розбігати ся, шукаючи де якого безпечного місця.

— Стережи ся! — крикнув Маллух — той Римлянин хоче нас роз'їхати.

Бен Гур подивив ся в ту сторону, звідки роздав ся крик, і побачив Месалю, котрий своїми кіньми гнав просто на людий. Люди розбігаючись відслонили верблюда; конї майже вже копитами досягали єго, а він все ще стояв на колїнах — такий був ласкавий. Етіопець зі страху аж руки заложив; старик в шатерци на верблюдї хотїв злїзти, але він був дуже слабосильний, а при тім і в небезпечности не забув на свою повагу. Женщина видїла, що вже за пізно думати о ратунку. Бен Гур стояв коло них найблизше і сердито відозвав ся до Месалї:

— Стій! Дивись, куди їдеш! Назад, назад!

Патриций засьміяв ся гордо. Бен Гур побачив, що тут лиш скоре дїланє зможе недопустити до нещастя, кинув ся чим скорше на лївого коня дишлевого і вхопив єго за зубело. — Ти псе римский! — крикнув він. — Чи так мало значить у тебе жите людске? — Сіпнув коня з цїлої сили в бік. Кінь став дуба, а віз мало не перевернув ся. Месаля лиш з тяжкою бідою уйшов такої самої пригоди як єго міртиллюс, котрий як колода повалив ся

кріпость держала ся три неділї супротив величезної сили ворога і наконець мусїла піддати ся, бо не стало їй води. Ґен. Баратієрі не важив ся прийти в поміч, бо знав добре, що в такім случаю настав би і єму конець.

Наконець рішила ся Італїя вислати поміч до Африки, а опозиция італїяньска стала нападати на ґен. Баратієрі'го за то, що він нїчого не робить і довела до того, що єму відобрано головну команду а вислано другого ґенерала, Бальдісера. Чи Баратієрі'ови дано о тім знати з Турину, чи нї, то річ малої ваги; але то здаєсь бути певною річию, що він під напором невдоволеня з єго діяльности рішив ся з цїлою своєю армією зачепити Абесинцїв.

Минувшої суботи вечером дав він отже наказ войску машерувати против ворога. В недїлю досьвіта вирушила армія в трох кольоннах. На лївім крилї стояв ґен. Альбертоне з 4 баталїонами місцевого войска, в центрум бриґада ґен. Арімонді'ого, а на правім крилї бриґада ґен. Дорміда. Резерву творила бриґада ґен. Еллєни зі скорострільними батеріями. Передні відділи кольон дійшли були в недїлю рано до міста Адуи і взяли єго без всякого опору. Бриґада ґенерала Альбертоне пустилась була до місцевости Аббакаріма і незадовго розпочала битву майже з цїлою шоаньскою армією Она не могла довго устояти ся супротив переважної сили ворога і зажадала помочи з центра. Абесинцї перли сильно взад бриґаду Альбертоне і наконець мусїла она втїкати; не могла навіть забрати з собою пушок. Поміч з центра не могла нїчого вдіяти, бо рівночасно обступили Абесинцї італїяньску армію з правого і лївого боку і Італїянцї були змушені втїкати. Лїве крило італїяньскої армії побили Абесинцї зовсїм і часть войска забрали в неволю; так само дістали ся в їх руки і пушки. Страти в ранених по італїяньскій сторонї не суть так дуже великі, але за то дуже богато людий дістало ся до неволї. Що стало ся з трома ґенералами, командантами бриґад, доси ще не звістно. Характеристичне і то, що італїяньска армія не могла навіть спокійно вертати і резерва не могла добре крити відвороту. Навіть комунїкация телєґрафічна позаду армії була перервана і ґен. Баратієрі мусїв аж окремим післанцем дати знати до Масави, що стало ся.

В італїяньских кругах войскових здогадують ся, що ґен. Баратієрі був змушений до битви, бо Абесинцї обступили єго зі всїх боків і єму, видко, не ставало вже живности для войска. Що не Баратієрі зачепив — кажуть в тих кругах — єсть найлїпшим доказом то, що канони італїяньскі анї на хвильку не виступили до битви, видко, не мали вже часу і стояли на горбоватім теренї. Здає ся, що Абесинцї напали на Італїянцїв підчас маршу. Характеристичним моментом для війни Італїї в Африцї єсть і то, що межи італїяньскими офіцирами єсть загальне переконанє, що то не війна з Менеликом але з Французами. Фактом єсть, що Франция в послїдних часах доставила Абесинцям через свою кольонїю Обок не лиш карабінів і мітрайлєз, але також і пороху; як би не то, то Абесинцї не могли би навіть вести війни, бо в їх краю не вирабляють пороху.

Перегляд полїтичний.

Вчера вечером відбуло ся знову засїданє комісиї для реформи виборчої, на котрім явили ся: президент мінїстрів ґр. Баденї і мінїстер Ріттнер. Кн. Шварценберґ поставив внесенє, щоби соймам лишити право установленя вибору з поодиноких курий. — Пос. Єнджейович заявив, що коли комісия ухвалить безпосередні вибори, а не признасть соймам права рішати, то Поляки будуть голосувати против цїлого закона. — Президент мінїстрів заявив, що обстає при цїлім своїм проєктї, о установленю трибуналу судового для надужить при виборах не противить ся. — Пос. Романчук зазначив, що Поляки виступаючи за посередними виборами стають в суперечности з волею народу. — Пос. Рутовский промавляв за правительственним проєктом і на тім засїданє перервано.

Ішпанїя лагодить ся до рішучої війни. Мінїстер маринарки заявив урядово, що до 14 днїв відпливе нова ескадра до Куби. Замовлено 100.000 карабінів, котрі мають бути зараз доставлені. Правительство ішпаньске запротестувало енерґічно у Вашинґтонї против ганьбленя, якого допущено ся супротив Ішпанїї в парляментї Сполучених Держав.

З Трансвалїї наспіла вість, що в Преториї, столици краю єсть все на стопі воєнній. Узброєні Бури стережуть будинку правительственного, котрий обкопано ровом, бо розійшла ся чутка, що єго хотять висадити у воздух. Артилєрию помножено о 400 людий, а урядникам роздано зброю. Президента Кріґера супроводжає всюди ескорта войскова.

Новинки.

Львів дня 5 марця 1896.

— **Іменованя.** П. Мінїстер рільництва іменував управителя лїсів і домен Віктора Гайна люстратором лїсів в окрузї львівскої дирекциї лїсів і дібр скарбових.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 2 марта с. р.: 1) Затвердити вибір Ів. Пайґерта на заступника предсїдателя ц. к. окружної Ради шкільної в Камінцї струмиловій; 2) іменувати учителями: кс. Фр. Ґута римо-кат. катихитом в 6-кл. школї женьскій в Стрию, Мар. Єзьораньску учителькою в Улицку Середкевич, Ант. Бжіхачка і Казим. Злотницкого молодшими учителями мужеских шкіл в Самборі, Ром. Ґаблянковского управителем 4-кл. школи в Риманові, Вас. Волошина учителем в Гуштинї, Ів. Лисеницкого в Зелинцях, Павл. Вернерову старшою учителькою 4-кл. школи в Озерянах, Мих. Кречковского учителем в Вербівцї, Мод. Щепаньску в Библї, Стан. Цьвонкальского в Бірках малих, Йос. Вачкова в Конюхах-Кут, Лавр. Данцевича управителем 2-кл. школи в Карлові, Кар. Микитюка управителем 2-кл. школи в Стецевій; 3) іменувати Ів. Гельфера суплентом при учительскій семинарії в Станїславові; 4) приймити до відомости справозданя ц. к. краєвих інспекторів шкільних з люстрациї ґімназиї в Яслї, семинариї учительскої в Ряшеві і народних шкіл в окрузї ланьцутскім.

— **Ц. к. Намістництво** надало опорожнену греко-кат. парохію цїсарского надання в Лопушници о. Йос. Дубови, парохови в Бистрици.

— **Доповняючі курси** для шевских і столярских майстрів устроює з порученя ц. к. Мінїстерства торговлї технольоґічний промисловий музей у Віднї. Курси розпочинають ся дня 23 марта.

на землю. Люди побачивши то, стали з него насьмівати ся. Коли небезпечність проминула, виступив Римлянин з безпримірною самосьвідомостию. Розмотавши на собі поводи, відкинув їх від себе, зліз з воза, обійшов верблюда, кинув оком на Бен Гура, а відтак відозвав ся нїби до старика, нїби до женщини:

— Вибачте менї. Я називаю ся Месаля, і — кленусь вам на стару матїр землю — що я вашого верблюда не видїв. Що-до отсих добрих людий, то я може за надто спустив ся на свою штуку. Я хотїв трохи з них посьміяти ся — а то стало ся тепер на відворот: они сьміють ся з мене. Нехай сьміють ся здорові!

Єго байдужний вираз лиця при сих словах відповідав знаменито їх змістови. Люди, що були при тім, гадали, що він буде ще щось говорити і длятого були тихо. Він дав знак свому товаришеви, щоби той поступив ся возом дальше, а відтак відозвав ся сьміло до женщини.

— Отсей добрий чоловік може тобі яка рідня? Я упрошу собі єго вибаченя колись пізнїйше, скоро тепер не буде можна.—А може ти єго донька?

Она не відповіла на то анї слова.

— На богів, ти таки красна! — Котрий же то край може тобою величати ся? — Та бо не відвертай ся. Твої очи сьвітять сонцем Індиї; в кутиках твоїх уст видко слїди Єгипту. — На Юпітера! Зроби менї насамперед ласку, а відтак відвертай ся до него. Скажи бодай, що менї вибачаєш.

Она перебила єму. Схиливши повабно головку до Бен Гура, сказала до него:

— Будь ласкав, возьми отсю чарку та набери води. Може татови хоче ся пити.

— Твій найпокірнїйший слуга! — сказав Бен Гур і пустив ся сповнити єї просьбу та станув лице в лице з Месалею. Глянули один на другого; в очах жида було видко вираз повен докору, а у Римлянина повно зухвалої примхи.

— О чуженице, ти так само люта як і красна! — сказав Месаля, кивнувши рукою. — Коли Апольльо тебе не возьме, то ще тебе побачу. А що не знаю твоєї вітчини, то й не можу поручити тебе твоїм богам. Отже на всїх богів поручаю тебе собі самому.

Тимчасом міртиллюс привів конї знову до ладу. Месаля вернув до свого воза. Женщина подивила ся за ним — але що й не було би видко з єї очий: то не було невдоволенє. Бен Гур подав води. Єї батько напив ся. Відтак і она напила ся з чарки, схилила ся та подала єї з милим виразом Бен Гурови і сказала:

— Возьми собі єї! Она повна бажань благословения для тебе.

Верблюд встав і хотїв вже ити дальше, коли старик відозвав ся:

— Ходи сюди!

Бен Гур з глубокою почестию приступив ся.

— Ти нам, чужинцям, зробив велику прислугу. — Єсть лиш один Бог! В єго сьвятім імени дякую тобі. Я Валтазар, Єгиптиянин. У великім пальмовім гаю, з тамтого боку поза Дафне, єсть сільце, а там в тїни пальм жиє шейх Ілдерім, добротливий. Ми єго гостї, там навідай ся до нас. Повитаємо тебе з вдячною подякою!

Бен Гур лишив ся і єму аж з дива не сходив дзвінкий голос старика і єго повага. Коли дивив ся за ними, як они від'їздили, побачив і Месалю, як він веселий і безжурний та з глумливим усьміхом на устах також від'їхав.

Глава шїснайцята.

В небезпечній хвили Маллух сховав ся, але він того не встидав ся. Внаслїдок розказаної повисше пригоди почув він в собі ще більше поважанє для Бен Гура, бо не міг єму відмовити анї відваги, анї способу обходженя ся з людьми. Коби то ще довідати ся чогось з історії того молодого чоловіка, а тогди міг би повеличати ся, що вже першого дня сповнив як треба приказ свого пана. — То вже річ була певна, що Бен Гур був жидом і прибраним сином Римлянина. Хитрому слїдителеви ставало вже також ясно, що межи Месалею а Бен Гуром мусить конче бути якась звязь. Але яка? Як би то о тім довідати ся? Бен Гур став єму тут сам в пригодї. Взявши єго за руку вивів єго з посеред товпи, котра знов звернула свою увагу на старенького сьвященика та загадочне жерело.

— Мій ти добрий Маллуху — відозвав ся він, коли вже вийшли із глоти — чи може чоловік забути свою матїр?

Се питанє поставив він так несподївано і так якось нї з сего, нї з того, що Маллух в першій хвили не знав що на то сказати. Він глянув на свого товариша, щоби бодай по єго лици здогадати ся, до чого він то каже. Але на єго щоках побачив лиш два червоні пятна, нїби випечені румянцї, а в очах сьлози здержані лиш на силу. Механїчно відповів він: Нї! і додав ще з вагою: Нїколи! А відтак надумавшись ще раз потвердив то поясненєм: Коли він жид, то — нїколи! — Коли відтак добре собі розважив, сказав: Моєю першою лекциєю в синаґозї була шемá [1]); другою приказка Сираха: „Чти твого отця з цїлого свого серця і не забувай болести твоєї матери“. — Червоні пятна на щоках Бен Гура пекли єго ще більше.

---

[1]) Шемá (слово еврейске; наголос на послїднім складї) значить „слухай“. Від того слова зачинає ся молитва, котра містить ся в книгах Мойсея, а котру вкладають в грапчасті коробки, котрі привязують собі жиди підчас молитви ремінцем на чоло. Шема значить отже то само, що молитва.

Будуть відбувати ся чотири рази до року і за кождим разом будуть тревати по шість тиждній. Зголошувати ся можуть майстри і челядники шевскі і столярскі, долучаючи до подань сьвідоцтва, виставлені громадою, цехом або яким фаховим товариством. Поданя треба вносити до дирекциї ц. к. технольоґічного музея у Відни (Wien IX/2, Währingerstrasse 59); поданя мають обіймати: вік кандидата, язик, котрого уживає, як довго есть майстром чи челядником, торговельну і промислову палату, до якої кандидат належить і послідну стацию зелізничу. Також треба подати, чи кандидат ходив до якої школи доповняючої промислової або фахової. Оплата за науку виносить на курс шевства 25 зр., на курс столярства будівляного 40 зр. і 2 зр. вписового. Платить ся з гори, хоч бідні можуть бути увільнені або дістати стипендию. О увільнене подає ся до дирекциї музея; о стипендиї до ц. к. Міністерства торговлї, але на руки дирекциї музея. Поданя вільні від стемпля, коли до них долучить ся сьвідоцтво убожества. Від вписового нема увільнення.

— Львівский концерт на роковини смерти Т. Шевченка назначив комітет руских народних товариств на день 16 марта с. р. Місця можна замовляти з гори у касиера комітету п. К. Паньківского (в друкарни Наукового товариства ім. Шевченка).

— Рух поїздів товарових на шляху Нове Заґіре-Посада Хирівска та рух поїздів особових і товарових на просторі Нове Заґіре-Мезе Лаборц привернено з вчерашним днем на ново.

— З Тернополя доносять, що на передвчерашнім засїданю ради міскої вибрано бурмістром дра Володимира Лучаківского, а заступником бурмістра Людвика Пунчерта. Міщаньство устроїло обом вибраним овацию.

— Самоубийство. З Золочева доносять, що дня 2 с. м. в касарни маґазиновій у власнім мешканю застрілив ся поручник рахунковий 80 п. піхоти Алоїсий Сарторі. Причина самоубийства незвістна.

— Видїл товариства сьв. Павла оповіщує конкурс на написане поучаючої книжочки релїґійно-морального змісту для народу в обемі 1—2 аркушів друку, котру видасть своїм накладом. Рукопись належить прислати до видїлу товариства сьв. Павла у Львові (ул. Коперника 36), або до Редакциї „Душпастиря". По одобреню рецензентами і по принятю до друку буде визначена ремунерация від аркуша друкованого по 15—20 зр. за ориґінальну працю а по 10—15 за переклад.

— Невилїчимий сухітник. Президентови французскої републики Форови підчас єго теперішної подорожи на полудне представлено на стациї в місточку Лярош 103-лїтного старця Бельода, котрий боров ся ще в битві під Ватерльо. Фор припяв єму відзнаку леґії гонорової. Найцїкавійша річ се, що той старець зараз по битві під Ватерльо, отже перед 81 лїтами, увільнений був з війска яко — невилїчимий сухітник...

— З зависти. В Кучурові великім на Буковинї жила молода красавиця Олена Морошан, о котру старало ся богато паробків, а она вибрала між ними Петра Морошана. Та він підозрівав свою жінку, що она вийшла за него лише на те, аби з другими красшими від него паробками забавляти ся. З того походили закиди, сварнї а вкінци бійки. Минувшої пятницї в ночи вернув Морошан підпитий до дому з коршми, де єго товариші дразнили єго жінкою. Він застав жінку вже сплячу. Не богато надумуючись, пірвав сокиру і одним замахом позбавив єї житя. Спочатку відпекував ся він злочину, але опісля признав ся. Єго віддано до карного суду.

— Сумний конець любови. В Витилївцї служив Дмитро Кострба, паробок з Южинця, в однім дуже порядним домі, і мав зносини любовні з сїльскою дївчиною, що також в згаданім домі служила. Тому що братя дївчини були залюбленим на перепонї, хотїв згриженний молодець случайно собі і дївчинї житє відобрати. Дївчина, приобіцявши єму, що нїхто їх не потрафить розділити, виратувала ся від смерти, а він сам пробив собі ножиком черево. Початок романтичний, а конець — глупий. То дїяло ся 1 с. м.

— Арештований мантїй. Помічник огородника Іван Гануш у Відни, звістний пияк, захотїв з лїнивства зробити гроші на антисемітизмі. В недїлю пішов він до каварнї, в котрій пересиджує звичайно провідник антисемітів др. Люеґер і побачивши єго при однім столику, просив, щоби поговорив з ним кілька хвиль на самотї. Др. Люеґер опустив своє товариство і відійшов на бік, а тодї почав єму Ганиш оповідати таку історию: „Перед хвилею був я в маґістратї, щоби просити о запомогу, бо я бідний. Нагле приступає до мене якийсь пан в цилїндрі, котрий очевидячки по моїм лихім одїню взяв мене за якогось драба і обіцяв менї кілька тисячів, єсли убю Люеґера. Але я вірний католик і шаную наших провідників". По тїй видумцї став мантїй просити Люеґера о запомогу. Однако перечислив ся, бо Люеґер взяв єго за божевільного і велїв служби викинути єго з каварнї. Та полїция не дарувала мантїєви. Довідавши ся, що він в той самий спосіб хотїв видурити гроші від другого провідника антисемітів посла Штайнера, вигляділа ту цїкаву птицю і віддала до суду.

— В Олїфанті (в Сполучених державах північної Америки) отворив Русин п. Д. Пирч вечірну школу анґлїйского язика для наших поселенцїв в тім містї. Як пише „Свобода" — богато наших молодих людий зголосило ся до тої школи і есть надія, що зголосить ся ще більше. Початкова школа анґлїйскої мови, яку заложив п. Пирч, есть — каже „Свобода" — великої ваги, і длятого припоручує єї горячо нашим людям.

— Величезний процес розпічне ся сими днями в Ольгополи на российскім Подїлю против цїлої шайки конокрадів, що непокоїла не лише Подїле российске але й галицке. Обжалованих есть 42 переважно жидів. Акт обжалованя обіймає 17 сторін друку. З причини, що в Ольгополи не було досить великого будинку, в котрім можна би ту розправу перевести, то виставлено для судиїв присяжних умисно велику шопу.

— На Кавказї упали такі великі снїги, що побоюють ся великаньскої повени на весну. Тепер перервана майже всяка комуникация. Найбільші страти терплять при тім нафтові промисловцї.

— Землетрясеня. До Ташкента в середній Азиї насплла минувшого тиждня від войскової стациї на Памирі вість о сильнім землетрясеню полученім з підземними громами. Рівночасно донесли Киргизи о страшнім землетрясеню в Каратеґни, в наслїдок чого запала ся гора, підмулена водою з озера. Гора мала засипати до 1000 людий.

— Померли: В Дрогобичи Едмунд Солецкий, бувший редактор Gazet-и Naddniestrzańsk-oї.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних оповіщує: Північно-нїмецкий рух збіжевий з Галичиною і Буковиною. З днем 1. лютого 1896 увійшов в житє додаток IV. до тарифи з 1. серпня 1894.

Полудневo-нїмецко-австро-угорский звязок зелїзничий. З днем 1. лютого 1896 увійшли в житє: І. додаток до части II. зшиток спільний Д.; І. додаток до части III. зшиток тарифовий 4.; І. додаток до приналежного доповненя з дня 1. цьвітня 1895.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 марта. N. fr. Presse доносить, що нїмецка цїсарева має сего місяця приїхати до Аббациї; цїсар приїде пізнїйше.

Рим 5 марта. В битві під Адою прийшло було до завзятої бійки на баґнети, через що відворот італїяньскої армії не міг спокійно відбути ся. О бриґадї ґен. Дабор[м]да нема нїякої вісти; так само і о ґенералї Альбертона. Часть бриґади ґен. Арімонді прийшла в добрім станї до Аддікає; о другій єї части нема нїякої вісти.

Мадрид 5 марта. Рада міністрів постановила зажадати специяльного кредиту на узброєнє кораблів. Унїверситети постановлено на якийсь час замкнути.

Надіслане.

Отиатр (хороби уший) і дентист

Др. ТАБОР По відбутю специяльних студий в Вроцлаві, Берлинї і Древнї осів у Львові, Личаківска ч. 5. І пов. 29

Для служби удїляє поради безплатно. 29

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

— Тоті слова приводять менї на гадку мої дитині лїта. Они доказом, що з тебе, Маллуху, правдивий Ізраїлитянин. Менї здає ся, що можу тобі звірити ся.

— Мій тато — говорив він відтак — мав славу і в Єрусалимі, де жив, зазнавав всякої почести. По єго смерти лишила ся моя мати в найкрасшім віцї, досить, коли тобі скажу, що она була добра і красна. Закон добродїйности був на єї устах і всюди славили єї дїла. З вдоволенем могла виглядати будучности. Я мав маленьку сестру. Ми творили разом щасливу родину і длятого можу справедливо сказати словами рабінів: „Бог не міг бути всюди, длятого сотворив матері". Одного дня стрітило нещастє урядового Римлянина, коли він посеред своєї когорти їхав попри наш дім. Вояки виважили двері і напали на нас. Від того часу я вже нїколи не видів моєї матери і сестри. Не знаю, чи ще жиють, чи померли. Онтой чоловік, Маллуху, що там їде на своїм возї, був при тім нападї; то він віддав нас в руки наших гнобителїв. Він чув, як моя мати просила за своїми дїтьми і сьміяв ся, коли єї від нас вхопили. Трудно сказати, що більше впиває ся чоловікови в память: любов чи ненависть. — Нинї, Маллуху, пізнав я єго здалека.... а єму звістна тайна і він знає, що я віддав би і житє, щоби єї вислїдити. Він знає і міг би менї сказати, чи она жиє і в якім станї. Они обоє у мене на думцї, але від превеликого горя злучили ся они в моїх гадках в одно. — Коли она померла, то він то знає і міг би менї сказати, де їх кости чекають на мене.

— А він не хоче?

— Нї!

— Чому?

— Я жид, а він Римлянин.

— Та-ж і Римляни мають язики, а жиди, хоч як они погорджені, мають способи наклонити їх до бесїди.

— Таких як він? Нї! Впрочім то тайна державна. Цїле майно мого батька забрано урядово. Мої вороги ним подїлили ся.

Маллух покивав розважно головою на знак, що признає той доказ, а відтак спитав: А він тебе пізнав?

— Нї! Мене засудили на смерть живцем і гадають, що я вже давно погиб.

— Менї дивно, що ти не кинув ся на него — сказав Маллух, бо й єго вже взяла була злість.

— Я би тогди вже нїколи не міг ужити єго до моїх цїлий. Я би єго мусїв убити, а смерть, як знаєш, держить тайну ще лїпше, як Римлянин, що почуває ся до вини.

Хто маючи так богато причин до мести, не користає з такої нагоди, мусить бути певний будучности або мати добрі вигляди, що упокорить ворога. Маллух зміркував то і Бен Гур став для него ще цїкавійшим, як доси. — По якійсь хвили відозвав ся Бен Гур знову.

— Я не хотїв єго убити; від того хоронить єго — бодай на тепер — єго тайна. Мимо того не уйде він своєї кари, а коли ти менї не відмовиш своєї помочи, то я таки зараз возьму ся до дїла.

— Він Римлянин — відповів Маллух охотно — а я з поколїня Юди. Я тобі поможу. Коли хочеш, то й присягну ся тобі на то.

— Дай менї лиш руку на то, то вистане!

Маллух дав руку, а Бен Гурови аж стало лекше на серци і він сказав: То не трудне, що тобі скажу зробити і не проти совісти. — Ходім дальше!

(Дальше буде).

ГАЛИЦКИИ БАНК КРЕДИТОВИИ

почавши від 1 лютого 1890 поручає

4% Асигнати касові

в 30 дневним виповідженем

3½% Асигнати касові

в 8 дневним виповідженем, всїже знагодячі ся в обігі

4½% Асигнати касові

в 90 дневним виповідженем, будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4 проц. в дневним терміном виповідженя.

Львів, дня 31 січня 1890. 10 Дирекция.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсї данім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові
4½% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
4½% листи Тов. кредитового земс.
4½% листи Банку краевого
4% листи Банку краевого
5% облїґациї комунальні Банку крае.
4½% пожичку краеву галицку

4% пожичку краеву галицку коронову
[illegible]% пожичку пропінацийну галицку
5% „ „ буковиньску
4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
4½% пожичку пропінацийну угорску
4% угорскі Облїґациї індемнїзацийні
і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цїнах найкористнїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

8

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.